

קל יותר לצום לשם שמים מלאכול לשם שמים

ועוד, שעבודת השם באכילה ובגשמיות, קשה יותר מעבודת ה' שבהימנעות האכילה ברוחניות, כמו שכתב החתם סופר זצלה"ה בתורת משה [פרשת מלוא עניי פורים דף פנ' וזל"ק: "ידוע דנות לאדם לייחד כוונתו רק לשם שמים בדברים המסגפים ומענים, כגון עינוי נפש ביום הכיפורים, יותר מהדברים אשר גם הגוף יהנה בהם, כגון מצות עונג שבת ושמחת יום טוב". עכ"ל. וכן מרגלא בפומיה דבנו בעל הכתב סופר זצלה"ה בשם אביו, שקל יותר לצום לשם שמים מלאכול לשם שמים.

ולכן תיקן הבעל שם טוב הקדוש זי"ע בדורות הללו ענין האכילה באחדות וסעודות מרעים, שיהיו אוכלים מתוך שמחת הנשמה וריעות שבנפש ויאכלו לשם שמים. שהסעודות מרבים האחדות, כמו שאמרו בגמרא סנהדרין [קג]: "אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן קסמא, גדולה לגימא שהרחיקה שתי משפחות מישראל, שנאמר [דנריס כג ה] על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים. ורבי יוחנן ידידיה אמר: מרחקת את הקרובים, ומקרבת את הרחוקים, ומעלמת עינים מן הרשעים, ומשרה שכינה על נביאי הבעל, ושגגתו עולה זדון". ע"כ.

ה

כפרת אכילת סעודת מצוה ¹²³⁴⁵⁶⁷אח"ח

המורם מדברינו, שיש כח כפרה באכילה, וכשהיא לשם שמים הרי היא מקרבת ומעלה את הנשמה ברוחניות. ובודאי כמו כן שסעודת מצוה כשיאכלו לשם מצוה מכפר מאד, כמבואר בתוספות [פסמים קיד]: "מיסב בסעודת מצוה. היינו סעודת מילה, דאמר במדרש [אליו זוטא פרק כה] דניצול מדינה של גיהנם. וסעודת נישואין בתלמיד חכם ובת כהן לכהן, ודוקא שיש שם בני אדם מהוגנין, כדאמרינן בזה בורר [סנהדרין כג]. נקיי הדעת שבירושלים לא היו מסובין בסעודה אלא אם כן יודעין מי מיסב עמהם". ע"כ.

עתה שאין בית המקדש קיים שולחנו של אדם מכפר עליו

הרי להדיא, שבכח סעודת מצוה ניצול מדינה של גיהנם, ואם כן בוודאי אכילת מצוה וכשאוכל לשם מצוה כמו שנתבאר מזכך הגשמיות, שלתורה ומצוות יהיה השפעה עליו, ויזכה לקיימם כראוי. ולזכות לכפרת עוונות כמו שאמרו בגמרא מנחות